

Gözlerimin Kapağı

– BENGÜL.A. · 16 Mayıs 2022

ÖYKÜ: GÖZLERİMİN KAPAĞI

Olmaz diyordum hâlbuki. Hâlbuki vazgeçmiş geride bırakmıştım. İnsan, açmazların en büyüğüymüş anladım. Geç de olsa anladım ya, önemli olan bu. Hava da ne güzel bugün. İnadıma güzelleşiyor biliyorum. Gözlerimi kapattığım an teslim oluyorum girdabına. Yıllar yılı göz kapaklarımı açık tutsunlar diye maaş ödüyorum kapak bekçilerine o yüzden. Birkaç aydır unutturmuştu kendini, zihnimdeki sesleri. Ama ne olduysa o gecedan beri aynı rüyanın düşlerinde uyanır oldum.

“Çok düşünüyorsun!” diyor kapak bekçilerinden ince, uzun olanı. “O kadar çok düşünürsen olacağı bu.”

“İyi de elimde mi sanıyorsun düşünmemek?”

Her zamanki cevaplarımdan birini verince bekçiler on dakikalık molaya çıkıyor. Bu boşluğu fırsat bilip saniyeler içinde zihnimden dışarıya taşmaya başlıyor. Simsiyah giyinmiş fötr bir şapka takan adam. Kapkara gözlüklerinin ardından bir yüze sahip olmadığı halde nasıl da benimle eğlendiğini görebiliyorum. Sahi bir yüzü olmadığı halde nasıl oluyor da bütün mimiklerine şahit olabiliyorum?

Tanıdık gelen bir sesle “Oturabilir miyim?” diyor. Cevabımı beklemeden oturup “Son zamanlarda zihninden çıkamadığım için kusura bakma. Ülke dışında bir yerdeydim. Ama zaten ben hep ülkeler dışıyım bilirsin.” Diyor.

Hiçbir yanıt veremiyorum. Versem de dinlemez ki zaten. Sadece kendi bildikleri gezip gördükleri yaşadıkları önemlidir onun için. Uzun uzun dikkatle süzüyorum yüzü olmayan adamı. Gerçekten burada mı yoksa bu bir yanılsama mı diye merakla.

“Düşünme boşuna! Ben gerçeğim ve karşıdayım!”

Nasıl oluyor da karanlığın ardında duran gözlerinin ışığını görebiliyorum, hayret.

“Sağ ol ama senin gözlerinin ışığı gibisi yok. Bakma öyle! Sen zekisindir. Zihninden taşan adam elbette zihnini de okur.”

Gözlerimi sıkı sıkı kapatıyorum. Ellerimle de kulaklarımı. Biraz zaman geçince serbest bırakıyorum organlarımı. Derin bir oh çekiyorum. Gitmiş. Düşünmek istemiyorum artık dedikçe yeni yansımalarıyla karşımda buluyorum onu.

“Çok geç kaldın. Ödülünü bir başkasına verecektim az kalsın.” Diyor.

Ardından ödülümü kocaman açtığı ağızıyla yemeye başlıyor. Yedikçe ödül, dev çubuk makarnalara dönüşüyor. Adam makarnayı içine çektikçe yeraltından yenileri yeşeriyor. Hırsıyla çiğniyorum filizlenen makarnaları. Ardından yokuş aşağı inen bir yol boyu takip ediyorum. Botlarımla gurur duyuyorum o an. Verdiğim paraya değmesine seviniyorum. En ufak bir kayma yapmıyor makarna tarlası üzerinde. Dik yokuşun sonu bir türlü gelmiyor. Bir uzaklaşıp bir yaklaşan köpek sesleri bacaklarımı titretmese daha seri inebilirim aslında. Son adımımı atmamla düzlüğe çıkıp kalkmak üzere olan otobüse atlıyorum.

İçerisi tıklım tıklım dolu. Nefes alamamaya başlıyorum zamanla. Kulağımın dibinden bir sürü kelime, düşünce, bana ait olamayan saçmalıklar geçip gidiyor. Bir tek bana ait bir ize rastlayamıyorum. Ben hariç her şey yer edinmiş burada kendisine. Bir ben fazla gelmişim. İstemedem de olsa, o, yüzsüz yabancının zihninin içinde olduğumu anlıyorum. Gözleri daima kapalı benim aksime. Uğultudan başım dönüyor. Demek insan sadece kendi gürültüsüne katlanabilirmiş. Uğultunun şiddeti arttıkça başımın dönüşü de artıyor. Ani ve sert bir hareketle göz kapaklarımı yerinden oynatıyor kapak bekçileri. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken havanın güzelliğini araçların gürültüsü çirkinleştiriyor.

BENGÜL ALKAN